

Nina en Noortje

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
www.eenvoudigcommuniceren.nl
www.lezenvooriedereen.be

Tekst: Yvonne Kroonenberg

Beeld: Iris van der Veen

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2023 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 708 7

NUR 286

Nina en Noortje

Yvonne Kroonenberg

In dit boek staan woorden die je misschien nog niet kent. Ze hebben te maken met paarden en paardrijden. Die woorden zijn onderstreept. Op pagina 108 worden ze uitgelegd.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Groepjes	9
Pesten	12
Op de manege	16
Een boze moeder	18
De ouders zijn het ergst	23
Linda en Famke	25
Arme Chico	28
Gaat wel	30
Vaderdag	32
Hoe het begon	34
Na het weekend	36
Interviewen	39
Noortje gaat mee	42

Waar is Noortje?	44
Samen aan het werk	46
Linda is boos	51
Linda is gevallen	53
Aan de lange lijn	56
We worden steeds beter	59
Geen astma	61
Linda doet gemeen	64
Achter de ruit	66
Bokken	68
Chico is ook geschrokken	72
Opnieuw beginnen	74
De zus van Linda	76
Een plan	78
Een schema voor Chico	80

Daar is Linda	82
Boos is bang	85
Linda verandert	90
Linda en haar zus	93
Vaderdag zonder Jip	95
Een nieuwe vriendschap	97
Linda durft weer	101
Een groepje van vier	104
Paarden-woorden	108

Groepjes

Onze school is heel groot, maar ik ga met bijna niemand om. Ik ken iedereen uit mijn klas natuurlijk wel. Maar ik praat bijna nooit met ze. Ik zit in de brugklas van het vmbo. Onze klas bestaat uit groepjes. De jongens staan in de pauze altijd bij elkaar. Ze bemoeien zich niet met de meisjes. De meisjes hebben ook groepjes. De voetbalmeisjes, die zijn met z'n vieren. Ze voetballen in de pauze of ze praten over hun wedstrijden. Dan heb je ook nog de dierenmeisjes. Dat is de grootste groep.

Ik hoor eigenlijk bij de dierenmeisjes. Maar daar ga ik nooit bij staan. Want ze kijken op mij neer. Ze rijden paard of ze hebben thuis een hond of een kat of cavia's. Eén meisje, Linda, heeft een eigen pony. De pony is eigenlijk van haar oudere zus.

Hij heet Chico en hij is niet zo lief. Linda mag er twee keer in de week op rijden. Ze is bang van hem, maar dat zegt ze nooit hardop. Ik heb thuis niks. Geen dieren. Toch ben ik een paardenmeisje. Ik kom drie keer per week in de manege, maar ik rijd niet. Ik werk er. Daarvoor krijg ik geld. Op woensdag en vrijdag ga ik erheen, na school. En op zaterdag vanaf 12 uur. Ik veeg de stal en ik help met opzadelen.

Er zitten veel kleine kinderen op ponyles. Die zijn pas acht of zo. Ze kunnen nog niet zelf een zadel dragen. Ze durven ook niet te poetsen. Een pony kan trappen. Daar zijn ze bang voor. En hun moeders zijn nog banger.

‘Ga uit de stal!’, roepen ze als hun kind met een pony wil knuffelen. ‘Kijk uit! Straks trapt hij.’

Zo maak je kinderen onzeker. Ik ben niet bang voor pony’s en ook niet voor paarden.

Ze kennen mij en ze doen bijna altijd lief. Zelfs Chico bijt mij niet. Hij legt altijd zijn oren plat als iemand zijn stal in komt. En soms springt hij naar je toe. Maar ik blijf gewoon staan. Dan is het goed.

Pesten

Op zaterdag rijden de twee meisjes uit mijn klas, Linda en Famke. Famke heeft geen eigen pony. Ze rijdt op een pony van de manege. Zij is een betere ruiter dan Linda. Maar dat zeg ik niet hardop. Want ik vind Famke niet aardig.

De ruiters van de les op zaterdag zadelen hun pony zelf op. Ik ga intussen hooi halen. Ik stapel de hooibalen op de kar en rijd ermee langs de stallen. Dat moet snel gebeuren. Want voor de les begint, help ik met opstijgen.

Linda rijdt ook op woensdag. Haar ouders hebben veel geld. Ze woont in een mooi huis. Ze heeft dure kleren en altijd iets nieuws. Dat vind ik niet erg. Ik ben niet jaloers op haar. Maar Linda schept op.

Daar hou ik niet van. Toch durf ik er niks van te zeggen. Want dan gaat ze me misschien pesten.

Een meisje in mijn klas wordt gepest. Ze heet Noortje en hoort niet bij een groepje. Ze voetbalt niet, ze heeft geen dieren thuis. Ze heeft astma. Vaak hoor je haar adem piepen. Famke en Linda doen haar soms na. Dan loopt Noortje gauw weg. Ik zou haar wel willen helpen, maar ik weet niet hoe. Ze is van iedereen bang. Ook van mij. Was ze maar een pony. Dan zou ik elke dag een stukje wortel voor haar meenemen. Tot ze me vertrouwt.

Zo heb ik het ook met Chico gedaan. Als ik de stal van Chico inloop, doet hij eerst lelijk. Maar als hij ziet dat ik het ben, komt hij naar me toe. Dan ruikt hij aan mijn jaszak. Zit daar iets lekkers in?

‘Ja hoor, Chico’, fluister ik dan. ‘Dat is voor jou.’

Het is niet moeilijk om vriendjes te worden met een pony. Veel makkelijker dan met een meisje.

Op de manege

Het is zaterdag. Om 11 uur ben ik al op de manege.

‘Wat ben je lekker vroeg!’, zegt Tamara. Zij is de baas over de stallen. Er zijn drie stalmeisjes die haar helpen. Ik ben een van hen. De anderen zie ik soms. Ze zijn wel aardig, maar ze gaan liever met elkaar om dan met mij. Dat is mijn eigen schuld. Ik ben te stil. Ik praat nooit veel. Alleen tegen pony’s. En dan moeten er geen mensen in de buurt zijn. Tegen Tamara zeg ik ook niet gauw iets uit mezelf. Maar zij vindt het niet erg. De mensen kletsen veel te veel, vindt zij.

Tamara heeft het druk. Ze is blij dat ik er ben. ‘Ik heb werk voor je’, zegt ze. ‘Je mag de kast met poetsspullen opruimen. Het is een troep. Alles ligt door elkaar.’

Ik loop met haar mee naar de zadelkamer.
In de hoek staat een grote houten krat.
Daar zitten alle borstels en hoevenkrabbers
in. Als je iets nodig hebt, pak je het daar uit.
'Leg alle hoevenkrabbers bij elkaar en
alle borstels. Ik breng je zo meteen twee
kleinere kratten. Die zetten we boven
elkaar in de werkkast.'

'En het houten krat?'

'Die gebruiken we voortaan voor de
gevonden spullen. Ik vind vaak jasjes,
zweepen, helmen en handschoenen. Die
kunnen mooi in het krat. En nu snel aan
het werk! Want straks komen de beginners.
Dan heb ik je nodig.'

Een boze moeder

De beginners komen vaak vroeg. Ze rijden pas om 1 uur. Maar om 12 uur zijn ze al op de manege. Sommigen hebben hun helm dan al op.

Op het bord staan de namen van de pony's. Achter elke pony staat de naam van de ruiter. Zo weten alle meisjes op welke pony ze mogen rijden.

Ik mag Lady poetsen en zadelen. Zij is een pony voor beginners. Ze sukkelt braaf mee in de les. Op stal is ze ook lief. Ik loop haar box binnen en ze komt meteen naar me toe. De pony naast haar steekt zijn hoofd de stal in. Hij wil ook weten wie daar is. Hij heet Prins en hij staat ook op mijn lijst. Na Lady mag ik hem poetsen en zadelen.

Het meisje dat op Lady gaat rijden, is er ook al. Ze komt voor de box staan.

De deur staat open. Want ik weet dat Lady niet wegloopt.

‘Wil je helpen?’, vraag ik.

Ze knikt.

‘Kom maar.’

Ik wijs naar de plek naast me. Bij de schouder van de pony. Daar staat ze veilig. Ik heb twee borstels meegenomen. Een harde en een zachte. En een hoevenkrabber.

‘We doen eerst haar hoeven’, zeg ik. ‘Kijk, zo doe je dat.’

Ik laat mijn hand langs Lady’s been glijden. Ze tilt meteen haar hoef op. Zo kan ik de mest netjes wegkrabben. Samen met het meisje loop ik naar de andere schouder van de pony. Ik ga zelf tussen Lady’s hoofd en het meisje staan. Dan kan er niks verkeerd gaan.

‘Nu jij’, zeg ik. Ik neem haar hand en leg die op Lady’s been.

‘Laat je hand naar beneden glijden’, zeg ik.

‘Zo vertel je een pony dat ze haar voet moet optillen. En dan zeg je: voet!’

Het meisje doet het goed. Lady tilt braaf haar voet op.

‘Krab de hoef maar schoon’, zeg ik.

Het meisje is nog niet erg handig, maar dat geeft niet. Voor het eerst doet ze zelf iets met een pony. Daar gaat het om.

‘De achterhoeven doe ik’, zeg ik. ‘Pak jij maar vast een borstel.’

We beginnen net met poetsen als haar moeder ineens voor de box staat.

‘Hanna!’, roept ze. Ze trekt een boos gezicht.

‘Kom er uit!’, snauwt ze. ‘Nu!’

Lady legt haar oren plat. Weg is de rust.

Ik leg mijn hand op de schouder van het meisje en laat haar de box uit gaan.

‘Dat is veel te gevaarlijk!’, zegt de moeder boos. ‘Hoe kun je zoiets doen?’

Ze kijkt mij woedend aan.

‘Werk jij hier of zo?’

Ik knik.

‘Geef je les?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Dan moet jij je stalwerk doen en de ruiters met rust laten.’

Met grote stappen gaat ze de stalgang uit en sleurt Hanna met zich mee.